

En tilsvarende udvikling gør sig gældende ved rejser med henblik på forbedelse og afsluttelse af aftaler om statslån til udviklingslande, for hvilke lånerammen fra 1974-75 til 1975-76 er forudset at skulle stige fra kr. 300 mill. kr. til 350 mill. kr.

For så vidt angår den bistand, der ydes gennem internationale organisationer, bemærkes, at Danmark sammen med de øvrige nordiske lande hører til de forholdsvis få lande, der yder en meget væsentlig del af sin bistand (for Danmarks vedkommende ca. halvdelen) gennem internationale organisationer. Dette betyder, at Danmark oftest står som en af de største bidragsydere til en international bistandsorganisation målt i forhold til bidrag pr. indbygger og i mange tilfælde også i absolutte tal hører til kredsen af de større bidragsydere. Sammen med de øvrige nordiske lande har Danmark derved en mulighed for at øve en indflydelse på organisationernes politik og bidrage til, at bistanden i videst muligt omfang er i overensstemmelse med de internationale bistandspolitiske synspunkter med hensyn til effektivitet og spredningseffekt, som støttes af bl.a. de nordiske lande.

Der vedlægges en specificeret oversigt over de i finansåret 1973-74 under den pågældende konto foretagne tjenesterejser.*

Spørgsmål 2:

„Ad § 10.1.02.62.01. Oplysningsvirksomhed.

Der ønskes en redegørelse for den stedfundne omlægning af publikationsvirksomheden. I hvilken udstrækning udgives den nye publikation, og til hvem retter denne sig?“

Svar:

A. Publikationsvirksomheden.

1. Lige siden bistanden fra de rige til de fattige lande i løbet af 1950'erne og begyndelsen af 1960'erne blev et statsligt anliggende, har det været en almindelig opfattelse i de fleste vestlige lande, at bistanden bør ledsages af et offentligt støttet oplysningsarbejde over for befolkningen i de rige lande. Denne opfattelse understøttedes i den resolution, som FN vedtog i 1970 om målene for det andet udviklingstiar. I denne resolution hedder det bl.a., at „ansvaret for at vække offentlighedens interesse og forståelse må hovedsageligt påhvile nationale organer.“

2. I modsætning til, hvad der har været tilfældet i visse andre lande, udførtes det danske oplysningsarbejde i 60'erne og begyndelsen af 70'erne i beskedent omfang af bistandsadministrationen selv. Det var den hjemlige opfattelse, at oplysningsarbejdet i hovedsagen burde udføres af private — enkeltpersoner, organisationer og oplysningsforbund — men med støtte, først og fremmest økonomisk, fra staten.

3. I paragraf 10 i Lov om internationalt udviklingssamarbejde siges det om oplysningsarbejdet, at man skal skabe kendskab til og forståelse for „udviklingslandenes problemer“ og for „dansk deltagelse i det internationale udviklingssamarbejde.“

4. Den under pkt. 2 nævnte vægt på de private organisationers rolle i oplysningsarbejdet bevirkede, at arbejdet i al væsentlighed i 60'erne og begyndelsen af 70'erne koncentreredes om udviklingslandenes problemer, medens Danmarks samarbejde med udviklingslandene indtog en beskedent plads i det samlede informationsbillede. Fra Danidas side indskrænkede indsatsen sig til udgivelsen af årsberetninger og i 1968 og 1969 af tidsskriftet „Udviklingsbistand.“

5. I begyndelsen af 1970'erne blev det med stadig større styrke påpeget, at organisationer m.fl. ikke kunne inddrage det danske bistandssamarbejde i deres oplysningsvirksomhed, hvis der ikke fra Danidas side blev fremstillet en basisinformation, der fremstod som et varieret udbud med hensyn til sværhedsgrad, emnevalg, omfang m.v., således at grupper, der var interesseret i udviklingsspørgsmål, kunne udvælge netop det materiale, deres målgrupper havde forudsætninger og interesse

*) Ikke optrykt.